

KALI IM PREJ BORE

ADEM ZAPLLUZHA

**KALI IM
PREJ BORE**

Redaktor:
Përparim Hysi

Recensent :
Mazllum Baraliu

Lektor:
Veli veliu

Ballina:
Sabir Krasniqi

KALI IM PREJ BORE

ADEM ZAPLLUZHA

KALI IM PREJ BORE

“TREND”
2016

Një "alien" që ka shaluar "Kalin prej bore" **"Kali im prej bore"** i Adem Zaplluzhës

(esse)

Nga Përparim Hysi

Mos kujtoni se jam subjektiv, tek i jap këtë "atribut" poetit Adem Zaplluzha. Jo vetëm e meriton këtë atribut, por, tek shkruaj për të, më vjen ndërmend nobelisti hebre-rus që vdiq si amerikan: Josif Brodski. Njihet prej shumëkujt ai kalvar përndjekjesh dhe gjyqesh të stisura të tij si anti -rrymës, por në një nga gjyqet, ai shkëmbeu me gjyqtarin këtë replikë:

- Si shkruake poezi ti,- shprehu habi gjyqtari militant,- kur je bërë objekt i kaq e kaq gjyqesh dhe po kaq herë je dhe pushuar nga puna?

Dhe Brodski:- Të shkruash poezi, të duhet dhunti nga Zoti! Më tej, dihet se si vazhdon historia: Brodski u arratis në USA dhe atje u bë nobelist dhe mbante leksione në universitete prestigjioz të Amerikës.

Duke sjellë vetëm një pasazh të shkurtër nga jeta e atij nobelisti, ja tek bëj një analogji me poetin e shquar mbarëshqiptar (unë nuk jam në atë

nominimin që e ka kapërcyer koha tanimë: jo kosovar, jo shqiptaro-maqedonas e ku të di unë), Adem Zaplluzha. Dhe them: nobelsti ka shumë të drejtë. Jo kushdo mund të shkruaj poezi. Kur them poezi, flas për poezi cilësore dhe jo vetëm vargëzim ku poezia ka shijen e një paste të thatë. Poezia del nga shpirti dhe një shpirt i thatë dhe i ftohtë kurrë nuk mund të shkruaj një poezi që të ngrohë shpirtin. Parë me këtë sy, them që Adem Zaplluzha është një "alien" apo ajo "qenia intelegjente" që ha pak bukë veç të tjerëve. Pa tjetër, që Zoti i ka dhënë bekimin dhe dhuntinë për të na dhënë poezi të një cilësie të veçantë. Një poezi ku metaforat hedhin "valle" dhe ku ngarkesa emocionale është e tillë që ta ngre adrenalinën e gjakut.

* * *

Natyrisht, që një poet me staturën e Adem Zaplluzhës nuk është i panjohur për lexuesit. Ai me kohë i ka kapërcyer kufijtë gjeografikë të hartës mbarë shqiptare dhe këtë e ka bërë jo se emrin i tij fillon me A si germë e parë e alfabetit, po për vlerat aq cilësore të poezisë së tij. Nëse është i përkthyer në gjuhë të huaja, kjo ka ndodhur se ai ka meritën që lexuesit t'i japë një mesazh me vlerë. Kumti poetik që vjen prej poezive të tij, është i bardhë dhe shumë domethënës. Natyrisht, ky kumt nuk është i kapshëm për çdo lexues, se poezia e Zaplluzhës ka aq figura, sa lexuesi e "humb pusullën" dhe orvatet në mëdyshje që zor se ua gjen fillin. Kjo ndodh se

Zaplluzha e ka filluar "vallen e poezisë" këtu e gati gjashtëdhjetë vjet më parë, kur nuk flisje ashtu siç ndjeje; flisje përmjet figurave dhe, tanimë, kur kjo "frikë" është vrarë, ai, sado që ka perfeksionuar vargun, metaforën e ka në ballë të vargjeve dhe të zbërthesh mesazhin që fsheh poezia, do pak mundim, po se po, po dhe intelekt. Se, në fund të fundit, në burimin me ujë kristal jo kushdo mund të shuajë etjen.

Sidoqoftë, duke u rimarr me krijimtarinë e Zaplluzhës (me të janë marr e vazhdojnë të merren dhjetëra shkrimtarë, poetë e kritikë), nuk kam se si mos nënvizoj atë atributin tim "alien". Po i tillë është. Këtë atribut e kam përdorur për të bukurin, Frederik Rreshpja dhe tani për Zaplluzhën. Rreshpjen për ato metafora aq të bukura që i jepnin poezisë një butësi prej femre, kristaline dhe tërë vlagë. Zaplluzha jo vetëm ka një dendësi figurash, por është një përjashtim në gjithë poetët shqiptarë: është një makineri letrare që punon pa pushim. Makina, sado perfekt të jetë, një ditë del jashtë përdorimit dhe kthehet në një vjeturinë, kurse Adem Zaplluzha është "makina" që ka filluar të "guidohet" në udhët e poezisë qysh nga viti 1957 dhe, për çudi, jo vetëm "guidohet" nga i njëjti "shofer", por ka "përshkuar kilometra të tëra me poezi".

Kur them kështu, mos më merrni si një marroq që shkruaj dhe flas përçud. Përkundrazi. Më gjeni një tjetër, që të ketë botuar mbi njëqind e njëzetë e

pesë libra me poezi si Adem Zaplluzha. Kur e quaj "alien", nuk nisem nga sasia. As nuk jam i mendimit se sasia, patjetër bën cilësi. Por nisem nga një ballafaqim real. Shfletoni dhe lexoni me syrin e një njohësi të poezisë, Adem Zaplluzhën, dhe, patjetër, do më jepni të drejtë. Është si një fshat që duket dhe nuk ka nevojë për kallauz.

* * *

Këtë herë ka "shaluar" një "Kalë prej bore". Ky është vëllimi i fundit me poezi që ka dalë në gjysmën e parë të muajit shkurt 2015. I fundit, më duhet ta korrigjoj: jam i sigurt që, në këtë çast që unë shkruaj këtë "esse" modeste për të, ai sapo i ka dhënë fund librit tjetër. Se ka bekimin e ZOTIT. Unë nuk e vë në dyshim, se ndryshe nuk kishte mundësi të ndodhte. E ka shaluar atë "Kalë prej bore" jo si Don Kishoti mbi Rosinantin proverbial, po si një poet që nuk fle nga një shqetësim i madh qytetar: se nuk sheh një nuse për të mbushur bucelat tek çezma/ se sheh shelgun e pikëlluar që qan si tërfili me katër gjethë/ Duke shaluar atë "Kalë prej bore", Poeti tutje-t'hu shtron atë pyetjen tronditëse dhe retorike: - Kujt do t'ia lamë

A T D H E U N ?

Ai nuk e ka shaluar "Kalin prej bore" as për hobi dhe as si snob, por si një Atdhetar që rënkon dhe në gjumë "se ndjen që në supet e Atdheut po fryjnë erëra të zeza/ se asnjë zog qielli nuk ka mbetur në

qytet/ Dhe poeti lëshon pyetjen-kujë:- Kush do të
ujisë varret e braktisur?
"Kali prej bore" i poetit ka shpirtin e një fluturë,
por ja që një ditë" ngjan me kallkanin e çatave".
Kalorësi mbi "Kalin prej bore" vë re se është ajo
kohë kur"fqinjët"/ na shkulinin pemët nga rrënjët/
dhe ca më bukur kur" jemi mësuar të ecim
vertikalisht".

Po kështu mbi "Kalin prej bore" ai vëren se" kur nuk
kishim pushkë/ lisat kafshonin me dhëmbë armiqtë/
Ai ka parë që / ... vetëm në Dardani binte borë e
kuqe/çdo gjë shqiptare i acaronte dreqërit / Ka
parë që/ nga etja të vdisnin zogjtë/ Ka parë "dyndjet
e mëdha dhe, po kështu ka parë që/ mbi brigjet e
Lumëbardhit/ retë e purpurta sajojnë dashurinë/.
Me përmasa epike "Kalorësi mbi "Kalin prej bore,
përshkruan figurën e babait të tij. Tek vë përbri se
ç'shkruan, më vjen ndërmend figura e Gjeto Basho
Mujës tek "Visaret e Kombit". Ashtu si Muji që kur
merrte frymë shkulte pemët nga rrënjët, poeti pa
rënë në folklorizëm, skalit portretin e tij: /... kish një
shikim prej shqiponje/ sa të shtinte dridhën/... kur
teshtinte/ binin në tokë/ gjethe e bjeshkës/ Dhe ky
njeri (babai) donte më shumë "kondakun e
pushkës" se sa fëmijët!!! Sa domethënës! Mos
kujtoni se kemi të bëjmë me një figurë militare e
luftënxitëse, por shiko se sa bukur:/ **sa herë që
përmallej për fshatin e lindjes/ si foshnjë
pushtonte kondakun e pushkës/**

Po a mund që t'i thuash të tëra për këtë

K A V A L I E R T Ë P O E Z I S Ë M B A R Ë S H Q I P T A R E që
tek ka shaluar atë "Kalin prej bore" lëshon
kushtrimin e tij patriotik:- Po ku vini o njerëz?/
Andej ju pret një diell i verbët, o njerëz të Atdheut
tim!

Apo kush qanë si një nënë më bukur se Adem
Zaplluzha:

**/ Nga ikjet e mëdha/ për çdo ditë e po bëhemi më
të vegjël/ Nëno, nga kush e kemi këtë mallkim?/
Drynat varur mbi porta dhe një dorë nuk gjendet
për t'i çelur.../ Nuk ka një nuse fshati që të mbushë
bucelat...**

Dhe mund të vazhdoja edhe më për këtë poet kaq
të veçantë, kaq patriot, kaq prodhimtar dhe kaq
cilësor, njëkohësisht.

Duke e mbyllur, i uroj atij vetëm krijimtari të mbarë
dhe, kur thonë në ato treva, shëndet dhe Zoti të
dhëntë bereqet! Bereqet të bardhë poezie.

Tiranë, 27 shkurt 2015

Kali im prej bore

Cikli i parë

NA PRESIN T'I NDEZIM ZJARRET

Brenda meje
S'banon më as hija ime
Një zbrazëtirë e sëmurë i kafshon rropullitë
Nga të katër anët e dynjasë po frynë furtunat

Ishte një kohë e pa kohë kur qante guri
Si foshnjat qanin edhe lisat e prerë
Asnjë zë njeriu nga brenda
Më ngufat kjo heshtje

Mbase prita shumë
Deri në rrënjë u thanë drurët
Një shtrezë e verdhë i vrau degët
Si të sëmurët po lëngojnë pemët në kopsht

Për së mbrapshti numërojmë ditët në vijim
Pak përpara numrit dy na pret njëshi
Dhe një flutur e kaltër pranë qiriut
Na presin t'i ndezim zjarret

KURRË MË DIMËR S'DO TË KETË

Do dalë përtej asaj udhe
Atje ku zogjtë vdesin
Vetëm njëherë në ditë
Atje ku pemët i njohin
Më së miri rrënjët e veta

Do dalë një ditë
Përtej lëkurës sime
T'i ndjej aromat e të gjitha ngjyrave
Atë ditë kur të mbërrij në cak
Në lotët e gjetheve
Do e lëshoj spirancën e trishtimit

Do mbërri deri atje
Ku kuvendojnë
Vetëm zogjtë klandestin
Pranverat do të jenë të gjata
Kurrë më dimër s'do të ketë
Në rrugëtimet e mia të akullta

SHIKOJ LARTË KAH QIELLI

Jam vetëm në këtë hon
Asnjë hije nuk depërton këtu
Dëgjohen vetëm lehjet e mureve
Dhe krakëllimat e çafkave të zeza

Çfarë po ngjan me erën
Cijat si ndonjë zog pa pendla
Nga majat e gishtave pikon dita
Si rrëshira pikojnë të çarat e drurëve

Shikoj lart kah qielli
Askund asnjë copë mjegulle nuk shihet
Për çudi vetëtimat shkelmojnë hapësirën
Shkelmojnë si kuajt e paçjerrë

Një zë i ngjirur më bënë me dorë
Më thërrasin edhe shirat
Që s'duken askund
Ç'po ngjanë kështu me ethet e barit

Askund askush në dukje
Kurse zhurmët dhe rrapëllimat
Sonte nuk paskan të ndalur
S'ndalen as të reshurat sëmura

SHIRAT ERDHËN DIKUR VONË

Mbrëmë era në sytë e saja të gështenjtë
E kishte mbyllur
Tërë trishtimin e një shekulli

Edhe shelgu i pikëlluar
I ngjante turfullimës së mëngjesit
Qante si tërfili me katër gjethe

Ishte një natë e errët
Mbase as nuk ishte natë
Vetëm muzgu dukje me një tjetër pamje

Posa u hapën qepallat e rënduara të lisit
Lastarët dolën nga lëvozhga e arrës
Dhe u bashkuan me kallinj të e grunajave

Shirat erdhën dikur vonë
Me muaj të tëra s'pushuan të reshurat
Atë vjet shiu binte edhe në dimër

Nga majat e thepisura të Sharrit idhnak
Me plisa të bardha prej dëbore
Si kardinal zbritën rrugëve lisat shtathedhur

KUJT PO JA LËMË ATDHEUN

Nuk di asnjëri
Se për ku janë nisur drurët
Ose ikin nga bishti i sëpatës
Mbase i frikohen acarit të padukshëm

Por kjo ikje thjesht nuk po i ngjan ikjeve
Duket se diçka po valon nën rrënjë
Mbi supet e atdheut
Po frynë do erëra të zeza

Asnjë zog qielli
Nuk paska mbetur në qytet
Po largohen korbat dhe laraskat
Nga oxhaqet po largohen edhe lejlekët

Pleqtë për çdo ditë po duken me të sfilitur
S'po mund t'i bartin shtambat me ujë
Kush do t'i ujis varret e braktisura
Kujt po ia lënë atdheun

KALI IM PREJ BORE

Ah kali im i bardhë
Ishe më i bardhë
Se shpirti yt krenar
Si të lënë kështu të vetmuar
Kush po ta nxinë fytyrën
Në këtë moshë të shtyrë

Kali im i mirë
Kali im prej bore
Me kë do kalërosh nesër
Po kush ka me t'i mbathë potkonjtë
Pranvera veç po na troket te dera

Kali im i mirë
Kali im prej pikëllimi
Më trego si mund ta presësh pranverën
Në grazhdin tënd të boshatisur
Ku as minjtë më nuk lodrojnë

Kali im i mirë
Kali im prej shiut të trishtuar
Dimri po është i acartë
E pranvera larg
Shumë larg shpresave
Si do të ja dalësh kësaj ngricë e trishtuar

DERISA TA SHOHIM ËNDRRËN TONË

Sot për herë të parë kuptova
Se sa qenka vështirë qenka
Tepër vështirë
Të jetosh pa ëndrra
Më lërë të lutem ta mbështes kokën
Për rrënjët e drurit të akacies

Preke këtë boshllëk në mua
Kupto të lutem
Kam nevojë për një buzëqeshje
Dua t'i ngjaj rrënjëve
Të ngjizëm me lëkurën tënde të njomë
Të shndërrohem në ëndërr

Sot paskam shumë kohë
Më shumë
Se që kam menduar
Edhe ëndrrat e mia të djeshme
Ma paskan zgjatur dorën
Po ecim shinave të ardhmërisë

Mos të ngurojmë
Secili prej nesh duhet t'i prekim
Ëndrrat tona
T'i prekim dhe të ecim përpara
Derisa të takohemi me ëndrrën tonë

TI SONTE BËJ ÇFARË TË DUASH

Mos qëndro aty
Del nga lëkura ime
Sonte nata është e gjatë
Shih se si bredhin hijet mes fjalëve

Më duket se ti sot nuk po më kupton
Si uri fshihesh pas ëndrrave tua
Të thashë nata është e gjatë
Mos qëndro aty

Bëj çfarë të duash
Me ëndrrat e tua të pakuptimta
Një ditë do i gjejmë duart e brishta
Mes ëndrrës dhe zhgjëndrrës së burimit

Secila pemë e ka shijen dhe ëndrrën e saj
Por frymëmarrjet e gjetheve janë
Sa delikate po aq edhe të mira
Ti sonte bëj çfarë të duash

NË AKTIN E PARË DUKET

Ky dru sykaltër
Sonte merr frymë si algat
Ngjanë me ëndrrën e barit
E herë me myshqet ngjitur lisave

Mbi lëkurën e të zeshktë flenë mizat
Ndonjëherë mbështetet për të
Fryma e lodhur e muzgut
Dhe ëndërron si zogu

Në aktin e parë duket
Se i mbanë në shpirt zogjtë
Që nuk kanë asnjë ëndërr të mirëfilltë
Kurse më vonë del lakuriq pa asnjë gjeth

Kështu e kanë drurët që rriten në qytetin tim
Secili prej tyre posedon nga një brengë
Prej druri dhe nga një gjethe
Nudo si vetë shpirti i erës

NËPËR SHKALLËT E GJUMIT

Në cepin e një ëndrre
Pushon flutura e kaltër
Kurse nga krahu i majtë i saj
Zgjohen pëllumbat e fëmijërisë

Aty buron edhe një lumë
Me dallgët e të gjitha ngjyrave
I cili aq shumë i ngjanë fantazisë
Sa që duket si një luadh i imazheve

Posa i hapim sytë
Shikimet na takohen me gjethet
E nga guralecët e bardhë të lumit
Mbinë trëndafilat e të gjitha llojeve

Nëpër shkallët e gjumit
Zbresim prej një ëndrre në ëndrrën tjetër
I prekim flokët e përgjumura të erës
I prekim çastet e ëndërruara në jetë

KURSE TJETËR NESËR

Kalon nëpër një rrugë të lënë
E cila askund nuk ka dalje
Por ti sërish nuk ndalesh
Ecjen e mësove nga milingonat

Një ditë je vetvetja e jote
Kurse tjetër nesër
Dikush i huaji banon në kujtesën tënde
Po kush je ti o njeri i uruar

Nga na erdhe në këtë tokë
Mos je fëmijë i ndonjë jashtëtokësori
Që kaq guximshëm troket
Në dyert e mbyllura nga jashtë

Me orë të tëra shikimet nuk të zbresin
Nga ajo pemë e cila çelë lule të bardha
Vetëm në dimrin e acartë
Këtu çelin edhe kallkanët
Nën çatitë e rrënuara

Por ty kurrë nuk të bëhet vonë
Nuk të pengon as një stinë
Në verë e posedon qeshjen e luadheve
Kurse në dimër
Ngjanë me stalagmitet e ngrira

KËSHTU ËSHTË MËSUAR KY KALË PREJ BORE

Domosdo sërish më duhet të shkruaj
Për kalin tim të kuq prej bore
Ai pjalmon flokëza të kristalta
Kur turfullon era maleve

Kali im me shpirtin e një fluturë
Një ditë ngjan me kallkanët e çative
Kurse ditën tjetër me zërin e erës
Që s'i ngjanë më asnjë stinë

Në fillim të pranverës kur gufon lumi
Mbi shpatullat prej dheu
E mbanë peshën e tërë gjelbërimit
Kurse në verë galdohet me kaltërsinë

Kështu është mësuar ky kalë prej bore
Hingëllon si era kur vjen stina
Po ashtu edhe kur ajo fshehurazi ikën
Me net të tëra nuk i ndalë hingëllimat

NJË VJESHTË E LODHUR

Kaloj pranë portave të mbyllura
Ku përherë trokasin të tjerët
Shtrij duart në drejtim të pemëve
I takoj të shqetësuar zogjtë e fëmijërisë

Nga një baladë e vjetër përherë dëgjohen
Disa zëra të shurdhëta të kajsishtat
Portat e mbyllura nuk hapen
Asnjëherë nga brenda e as nga jashtë

Një vjeshtë e gjatë dhe e lodhur
I mbanë në dorë disa rruzare
Dhe mes mureve të lagështa të ëndrrës
Tinës vallëzon me disa tablotë surrealistë

Kur është koha e ndryshimit të stinëve
Gjethet nuk e kanë ngjyrën e vjeshtës
Ngjajnë me lëkurën time të zeshktë
Ngjajnë hijeve nëpër zgërbonja drurësh

ASGJË S'DËGJOHEJ PËRPOS ZËZËLLIMËS

Mbrëmë më lodhën ëndrrat
Me sy të mekur i mata largësitë
Hijet e gjata si lisat
Më shikonin mes gishtave

Nga majat e plepave
Si priftërinjtë e golgotës
Zbritnin gjethet e fishkura të një stine
Zbritnin tok me krakëllimat e zogjve

Poshtë i priste një qetësi e llahtarshme
Asgjë s'dëgjohej përpos zëzëllimës
Disa njerëz të harruar nga vjeshta
Për dimrat e gjatë i stivonin drurët

Acari i ngrinte pemët dhe njerëzit
Kallkanët me duar në xhepa
Buzëqeshnin me kalimtarët e vonuar
Mbase nesër do i ngrinin fluturimet e zogjve

MBETËM EDHE NJË KOHË TË GJATË

Më se pesë dekada mbolla fjalë
Në mua zunë e po rriten pikëpyetjet
Askush nuk ka përgjigje
Për gjumin e barit
Një njeri i vetmuar shuan etjen e rërës

Atë ditë ne nuk patëm kohë
Ishim në fillim të stinës
Fundi ishte aq larg
Sa që na u deshtë edhe njëqind vjet
Për të mbërritur deri te ëndrra e jonë

Rrugët ishin të mjegullta
Si shiu i çmendur pjalmonte shtreza
Për zogjtë e plagosur
Nga degët e rënduara prej lagështisë
Fluturimet ishin të ngathëta

Mbetëm edhe një kohë të gjatë
Mbetëm duke pritur
As ne nuk dinim se çfarë po prisnim
Mbase ishte një dimër i vështirë
Për fluturimet interkontinentale

KUR NA U DESHTË TA SHOHIM DRITËN

Askush nuk ma ndjen zërin
Kur qaj
Artin e lotit kaherë e mësova

Ishin kohërat e egra
Kur fqinjët
Na i shkulnin pemët me rrënjë

Disi jeta na mësoi të heshtim
Ngado që silleshim
I ngjanim gurëve të murrmë

Më duket se u mësuam me këtë jetë
Aq shumë na u zbutë kurrizi
Sa që në ecje e sipër na lakohej shpina

Nuk më kujtohet edhe sa kohë na u deshtë
Që ta pështymë këtë heshtje
Prej një zvarraniku

Por një ditë u zgjuam nga kjo letargji
Kur na u deshtë ta shohim dritën
I shembëm të gjitha muret e mykura

LISAT JU KAFSHUAN ME DHËMBË

Kot e keni nuk mund t'i prekni
Lotët e popullit tim
Përpos qeshjes
I ngjajmë këtij shkëmbi
Të egër e të stralltë
Prej maleve mësuam
Artin e heshtjes

Herët mësuam
Se si duhet të ecim vertikalisht
Si rrapet t'u ngjajë malësorëve
Aq thellë i lëshuam rrënjët
Sa që kanë mbërritur
Deri te ëndrrat e kalorësve

Ju thashë se kot e keni
Fatmirësisht
Kjo tokë kurrë nuk pati lot
Krejtësisht ndryshe ju doli pazari
Në vend të bukës
Këtu ju ngopëm me barot

Sa e sa ushtri kam parë
Në këto fusha të mëllenjave
Se si iknin me bisht ndër këmbë
Nëse s'patëm pushkë
Edhe lisat ju kafshuan me dhëmbë

VETËM KUR PËRGJUMEN TRAVERSAT

Mund të thoni çfarëdo të doni këtu
Muret dhe drurët janë të shurdhtë
Kur dehen lumenjtë
Nga shtretërit dalin ëndrrat
Shkulën edhe lisat nga rrënjët

Kështu gjërat te ne duken ndryshe
Janë më të komplikua
Por janë aq të thjeshta
Sa që në çdo hap befasohen lisat
Kur zgjohen nga letargjia e drunjtë

Nganjëherë tërësisht ndryshojnë
Itineraret e trenave
Valixhet udhëtojnë në mënyrë klandestine
Pa asnjë dokument udhëtimi
Mund të mbërrin deri në Polin e Veriut

Vetëm kur përgjumen traversat
Trenat nuk udhëtojnë askund
Ndalet edhe ora e stacionit
Për një kohë të papërcaktuar
Ndalet edhe frymëmarrja e qytetit

ZGJOHET KUR UTURIMA E DETIT

Nga ky fanar disa herë në ditë shoh
Se si po largohen anijet
Largohen edhe lejlekët
Po ashtu edhe aq here kthehen
Në përcjellje të pulëbardhave
Shkojnë e vijnë të ngarkuara
Me brenga dhe dashuri

Anije me njerëz dhe mallra
Të të gjitha llojeve
Konserva peshqish
Dhe me zëra që ikin
Ose kthehen të gjymtuar në atdhe

As mbrëmjeve të vona
Dritat këtu nuk shkyçen asnjëherë
Kur molin e lodhur e zë gjumi
E zgjon lehja e peshkaqenëve
Ose zgjohet nga pallja e lopëve të detit

Ndonjëherë zgjohet si në jerm
I hap sytë nga britmat e nënave
Dhe vajet e pikëlluara të fëmijëve
Zgjohet ky mol kur uturima e detit
I kthen anijet e përmbytura

Prishtinë, 8 shkurt 2015

LËVIZIN EDHE GJËRAT E NGURTA

Si zërat e milingonave
Dëgjohen ato zëra të gjetheve
Era fundoset në shpirtin e ujit
Fundoset si ndonjë varkë e thyer

Plepat nuk e ndalin përkundjen
Përkunden edhe rrugët
Një udhëtar i vonuar
Bisedon me trastën e shqyer

Sërish përsëritet zëri i erës
Nata lëviz si druri i moshuar
Lëvizin edhe gjërat e ngurta
Sonte e tërë bota qenka në lëvizje

Pa shih vetëm ora e murit në stacion
S'është duke lëvizur
Ndoshta i pret trenat e humbur
Pret dashurinë që përherë vonohet

Akoma nuk ndalet zëri
Zëzëllima e bletës ja mbanë ison
Para kohe sonte iku treni i mbrëmjes
Ikën edhe zogjtë nga ky shkretim shpirti

MË PRET NË FUND TË UDHËS

Më se shtatë dekada
Një fëmijë i uritur qanë në mua
Loti lotin kurrë nuk e ndali
Herë i ngjan shiut të vjeshtës
E herë nuk ngjan as me vetveten

I thirra engjëjt ta mëkojnë dhembjen time
Mbase thirrjet ishin të kota
Fëmijët kurrë nuk pushuan së qari
Një ditë i ngjante shëlgut të pikëlluar
Kurse ditën tjetër gështenjës së egër

Për çudi qanin edhe këpucët pa sholla
As këmisha e arnuar
Askurrë nuk i ndalte lotët
Çfarë po ngjan me mjegullat e hirta
Mbi gjysmë dekade nuk çelën lule

Sot ndoshta edhe nesër
S'do të pushojnë mjaullimat e shirave
Një iso e trishtuar
Më pret në fund të udhës
Më presin lehjet e pandërprera të çatave

AJO ISHTE FARA E SË NESËRMES

Ishim të vegjël
Si lakuriqët e natës
Vareshim nëpër lisat e lagjes
Asnjëherë dy gurë nuk i lëmë bashkë

Më duket se nga duart tona mbinin lulet
Stinët ishin atëherë pa brenga
Drurët s'kishin dhembje
Në fëmijërinë tonë

Ju thashë ishim të vegjël
Nga njomësia e jonë pikonte dita
Në çdo hap i mbjellim qeshjet e virgjëra
Në fushat e mëllenjave i ngjanim lulediellit

Diçka natyrore e ngrite kokën në qenien tonë
Në ne mbinte një farë e lashtë e njohur
Ajo ishte fara e së nesërmes
Që ngjante me lirinë

PËR TË DYTËN HERË NUK KEMI KOHË

Mbi ulësen e pasme të kujtimeve
I fshehëm
Edhe disa kujtime të tjera
Me dy guralecë të bardhë
Dhe dhëmbin e syrit mëkatit

Ishin ato kohëra të këqija
Mbi tehun e thikës së mprehtë
Kalonim si dhelpra mbi akull
Në ato raste
Mund të gabonim vetëm njëherë

Në jetë gjithmonë ekziston
Hera e parë
Për të dytën herë nuk kemi kohë
Kështu ishin rregullat e lojës
Humbësi s'do të lozte asnjëherë më

Të nesërmen në mëngjes
Trokitjet nëpër dyer u shpeshtuan
Si e çmendur trokite edhe era e së keqes
Sa ora njerëzit zhdukeshin
Burgjeve të errëta të trishtimit

AQ SHUMË E DUAN FLAKËN

Fluturat e ëndrrave të mia
Janë të verbëta
Nuk i njohin ngjyrat
Aq shumë e duan flakën
Sa që në fluturimin e parë
Bëhen peng i ngjyrës së verdhë

Ëndrrat e fluturave të fëmijërisë
Janë të kaltra
I përngjajnë qiellit të haptë
Nuk i njohin sinorët e botës
Kudo që shkojnë nuk kanë nevojë
Për kurrfarë pasaporte

Ëndrrat fluturat dhe hija ime
Kurdoherë jemi vetëm një ngjizje
S'mund të na ndaj uji
Zjarri as tufani
Jemi një qenie e pandashme
Në përditshmërinë tonë

MBOLLA NGA NJË PEMË PREJ GURI

Ky shi që po bie sonte
Nuk paska asnjë mendim në kokë
Po bie me rrebesh
Mbi flokët e mi të thinjura

Tani është ora nëntë
Edhe dje në këtë kohë ishte ora nëntë
Ndoshta në stinët e acarta të dimrit
Çdo ditë është ora nëntë

Çfarë të bëjë me flokët e mi të thinjura
Nga lagështia e shirave të mykura
Tej mase qenkan rënduar flokët
S'durohet kjo peshë
Me gjymtyrë prej shirave

Sa jam i çuditshëm sot
Në shikim të parë nxihet shtogu i bardhë
As luadhet nuk e kanë ngjyrën e gjelbër
Ngjajnë gurëve të murrme të lagjes

Sa herë që kalova pranë varreve
Mbolla nga një pemë prej guri
Dhe në secilin varr sërish hedha
Nga një grusht dheu të kuq të tokës mëmë

Na pret diku pikënisja e parë

Cikli i dytë

NJËMIJË VJET TROKITA NË ZBRAZËTIRË

Tani jam përtej portave
Dritaret e shtratit tënd i ndoqën xixëllonjat
Vetëm një buf i lodhur nga nata
Bezdiset për një ëndërr që kurrë nuk erdhi

As para e as pas meje
Asnjë xixëllonjë nuk ma shkrep syrin
Shikoj sterrën e verbët se si përtypet
Përtypet si kau i lodhur në hulli

Asnjë yll mbrëmë nuk pat në qiell
Mungonin edhe dritat e neoneve
E vetmja gjë që ishte para meje
Ishte aq e largët sa që më befasoi zhgjëndrra

I fundosa duart në shpirtin e thellësirës
Si një anije e thyer dola deri në breg
Fanari rinte në heshtje
As nuk i kyçte e as nuk i shkyçte dritat

Sërish u gjenda përtej portave
Trokita në dyert e erës
Njëmijë vjet trokita në zbrazëtirë
Kurrsesi të hapen dritaret e dyllta të hijeve

NJË ZOG I VETMUAR QANTE NË LIS

Kur kthehen zogjtë
Nëpër parmakët e dritareve
I mbjellin pendlat e ndukura
E drurët gjetherënës pa dashje mbinë
Në gjuhën e vrarë të sterrës së dehidruar

Askush më asnjëherë tjetrit këtu nuk i beson
Ia kthen shpinën erës dhe fërshëllen
Një melodi të vjetër pagane
Nën ison e së cilës vdesin mjegullat
Vdesin zogjtë e vonuar të natës

Për çdo gjë atë ditë ishte vonë
Tepër vonë kur mësuam
Për dyndjet e zvarranikëve
Atë çast qyteti kundërmonte rënd
Kundërmonin edhe shpirtrat nga mallkimi

Pak para se të mbërrimë në fund të tregimit
Nga degët e pemëve u këputën hijet
Një zog i vetmuar qante në lis
Zëri i vajit si pikëllimi i një vetmie
Derdhej furishëm fushës së mëllenjave

NJË PORTRET NË MINIATURË

Besoni
Ishte dimër
Acari i kafshonte drurët
Nën pushtetin e një imagjinate
Pjalmonte një borë e kaltër si deti

Edhe hijet e degëve kishin pushtet
Lëshoheshin te buzët e tokës
Një puthje e paparë
Ngjau atë ditë
Me erën

Ju thashë
Edhe të nesërmen
Vazhdoi ajo lojë e hijeve
Degët u ngjizën me farën e bardhë
Nga majat e lastarëve bulbëruan gjethet

Mbase kaluan edhe njëqind vjet të tjerë
Pemët e njoma u rritën tej mase
Vetëm bari mbeti i paprekur
Një portret në miniaturë
Dëneste atë ditë

Prishtinë, 9 shkurt 2015

FLAKA E VERDHË LËPINTE QIELLIN

Kudo gjurmë nëpër shpirtin tim të plagosur
Era i përcolli mbrëmë zogjtë e fundit
Fluturuan edhe kanjushat e verdha
Hëna e lënduar qante si fëmijë
Qante si lisi i pikëlluar

Ishte një kohë e ligë
Qeni nuk e njihte të zotin
Nga të katër anët e tokës deltinore
S'ndaleshin gjëmat e trishtuara të nënave
Nëpër shtyllat e djegura pamë flutura të vrara

Një dorë fantazmë me dhunë ma zuri frymën
Pas shpine digjej luadhi tok me ëndrrat
Kalleshin edhe gjethet e zhubravitura
Flaka e verdhë lëpinte qiellin
I lëpinte plagët e dritës

Mezi merrja frymë
Një kollitje e pashpresë
S'kishte të ndalur në ato çaste
Edhe qyqja qante si fëmijë i braktisur
Në degët e pikëllimit si dallga rritej dhembja

LULET E POSA TË ÇELURA

Vonë kuptova
Se e padukshmja
Prej një tjetër thellësie
Shumë më e padukshme nxori
Nga brinjët një copë ashti dhe ja dha frymën

Pastaj i krijoi grykat dhe malet e thepisura
Nga drurët që i mbolli bëri një kryq
Tre herë bekoi njeriun
Nga vera e kuqe
Pikoi loti

Nuk di tani
Në emër të kujt
Zunë të rriten njerëzit
Mbase fajin e kishte kryekëput
Motra lozonjare ose molla e kafshuar

Por gjithsesi fajin duhet kërkuar te njeriu
I cili dhunshëm shkundi degët
Dhe lulet e posa të çelura
Në emër të fjalës
Ose rrenës

FORMËN E DHËNË NGA NJË FRYMË

Me duar prej dheu
I dha shpirt ujit dhe drurit
Si gjethet toka morri frymë
Në formën e saj më delikate deltina
Dukej se kishte një qeshje hyjnore të njeriut

Edhe me qindra mija vjet kaluan në pritje
As njeriu e as dheu nuk e ndryshonin
Formën e dhënë nga një frymë
Që kurrë nuk ndalet
Ky lloj bekimi

Kur fryn
Dhe kur çmendet tufani
Njeriu ngjizet për shpirtin e drurëve
Bëhet një me lutjet dhe kryqin prej druri
Sa shumë i ngjanë kalit tim prej bore

S'patën se çfarë të na bëjnë dimrat e acartë
Nga një krenari madhështore mësuam
Se sa shumë dashuri i përket njeriut
U mësuam nga urtia e malit
Se si duhet me dashtë

NA MBAJTËN PËR NJERËZ PAGAN

Kur kemi kohë bisedojmë me parathëniet
Ashtin e tokës e latojmë si gurin
Nga druri nxjerrim eliksirin
Dhe i shërojmë me frymë
Sëmundjet e tokës

Disa qeshën me ne
Na mbajtën për njerëz pagan
Na i shqyen daullet e kushtrimit
Sa herë që deshëm ta thërrisnim shiun
Si djajtë na pengonin retë e zeza të mjegullave

TROKITNIN EDHE NETËVE TË VONA

Vetëm në Dardani binte bora e kuqe
Binte pareshtur me shije plumbi
Nga degët e plepave të vrara
Si rrëshira e zezë
Kullonte syri

Kullonte tmerri
Netëve i mbyllnim dyert
Nëse gdhinim mëngjesin herët
Trokitnin cerberët e të gjitha llojeve
Trokitnin në dhembjet tona të pashëruara

Çdo gjë shqiptare u pengonte dreqërve
Na thanë se po shtohemi si hithrat
Duhet prerë në rrënjë bima
Që rritet e na e zë frymën
Kjo u pengonte djajve

Me tmerre u rritëm
Rrapëllimat s'ndaleshin
Trokitnin edhe netëve të vona
Rrapëllonin si të babëzitur dreqërit e egër
Derisa dolëm maleve s'pushuan të trokiturat

NJË RAPSOD I VERBËR

Mbrëmë

Na thanë heshtni

I kishim të ndaluara këngët

Vetëm netëve të vona nën jorgan

Mund t'i këndonim këngët tona të ndaluara

Me ne këndonin edhe zogjtë nëpër kafaze

Këndonin edhe muret e zeza të Afrikës

Kudo nëpër botë këndohej himni

I lirisë aq të dëshiruar

Këndonte njeriu

Zërat e gjetheve

S'kishin më të ndalur

Himnin e lashtë të drurëve

Vetëm ata popuj dinë ta këndojnë

Vetëm ata që e ndjenë robërinë mbi shpatulla

Sa bukur mbrëmë këndonin Bjeshkët e Mira

S'pushonte as zëri i lahutës së vjetër

Diku nëpër hanet e malësisë

Një rapsod i verbër

I këndoi lirisë

NUK PUSHUAN ZËRAT E LËNGËTA

Ajo mbrëmë dëgjonte muzikën e luleve
Një zë prej uji derdhej nga shtambat
Prej të papriturave u stepën degët
Nga kujtesa zbritën notat
Si fëmijë dëneste era

Një vaj i trishtuar
Matej me shqetësimin
Edhe më e shqetësuar dridhej pritja
Nën degët e pikëlluara të gështenjave
Një njeri shërohej nga sëmundja e tokës

Ajo sërish nuk ndahej nga notat e një muzike
Qëndronte ulur mbi pentagramin e dritës
Me gishtat skelet kalonte si era
Nëpër telat e një harpe
Këndonte edhe uji

Deri vonë në mesnatë
Nuk pushuan zërat e lëngëta
Nga çatitë e rrënuara pikonte dita
Nëpërmjet shqetësimeve derdhej frika
Shtambat e pjekura po thyhen në heshtje

NJË OFSHAMË BJESHKE

Mbrëmë dëgjoheshin klithmat
E gjelave të egër
Fshati i gjunjëzuar shikonte
Se si lëvizte shpirti i tokës
Edhe pemët
Si njerëzit rrinin në dy gjunjë

Një ofshamë bjeshke
Lëshuan dallgët e Lumëbardhit
Si nëpër akuj
Algat rrëshqitën nëpër ëndrra foshnjash
Kalaja me arsye të cunguar
Kishte marrë udhë në drejtim të Drinit

Si milingonat vraponin njerëzit
Shtjella veç i shqyente lisat
Frynte një stuhi prej bore
Ky dimër qenka çmendur
Po i shkul pemët
E mbjella para njëmijë vjetëve

KACAFYTEM ME VETVETEN TIME

Kanë filluar të ikin si laraskat
Po ikin nga atdheu
Zogjtë e rritur në stuhi
Një uri memece
Me vjet të tëra po dënes pranë qepenave

Nëpër rrugët e boshatisura
Nuk i takoj më miqtë e mi
Mbase edhe ata kanë ikur
Si të çmendur
Kanë marr dynjanë në sy

Hëna e zhveshur
Nuk ka se me çka t'i fshij lotët
Era i ka grisur shamitë
As këmishë më s'kanë ikanakët
Po bredhin rrugëve si lakuriqtë e natës

Kam mbetur hu i vetëm
Kacafytem me vetminë time
Cilës pemë t'i mbështetem
Kur ky dimër i mbrapshtë
I ka ngrënë të gjitha drurët

Me eshtra të dërmuara
Eci nëpër vetminë e rrugëve
Nuk shoh tjetër gjë
Përpos qenve endacakë
Kush do m'i hapë dyert sonte

S'kam as në cilën portë të trokas
Të gjitha dyert
Janë të mbyllura nga jashtë
Po ndryshken drynat e dylltë
Shiu më këtu nuk pikon nëpër ulluk

E TËRË BOTA PO LËKUNDET

Nuk po rrjedhin më as çezmat
Nga etja po vdesin zogjtë
Pikë uji nuk derdhet
Nëpër shtratin e Lumëbardhit
Mbase do pimë sivjet ujë
Nga shtambat e vdekura

Shikoj përreth asgjë nuk shoh
Përpos male të verbëta
Rrugët gjysmë të zhveshura
I paskan humbur adresat
Ku do të banojnë sivjet
Zogjtë shtegtarë të atdheut tim

Disi po më dridhen duart
Mos e kam vallë nga mosha
Po kjo marramendje
Mos ka lodhur tërmeti shpirtëror
E tërë bota po lëkundet
Mbi eshtrat e mia të sfilitura

POR AS URREJTJEN NUK E HARROJNË

Nëpër rrugicat e qytetit
Era fshikullon muret e lodhura
Vetëm në varret e vjetra
S'shoh kurrfarë ndryshimi

Këtu asnjë njeri nuk ankohet
Sa për të ngrënë
Kanë tokë deltine sa të duan
Këtë qetësi relative e prish vetëm hutini

Ju thashë këtu askush nuk ankohet
Të gjithë jetojnë të barabartë
Askush askujt asnjëherë
Nuk ja turbullon ujin

Kur s'ndjehen të vetmuar
Si në korin antik dëgjohen zërat e tyre
Këndojnë për dashurinë
Por as urrejtjen nuk e harrojnë

Netëve të vona e të mjegullta
Dalin me nga një çarçaf të bardhë
Dalin për t'i frikësuar meteorët
Dhe banorët e qytetit të të vdekurve

DËGJOHET NDONJË KRAKËLLIMË KORBI

Nëpër lagjet e boshatisura
Drynat e lodhura i hapin sytë
I hapin dhe shikojnë kah zbrazëtira
E vdekur para pak kohe

Asnjë njeri nëpër rrugë
S'ka as mace që mund të na prenë udhën
Vetëm disa vargje hudhrash të fishkura
Nëpër dyer përkunden me elegancë

Aty këtu nëpër çatitë e rrënuara
Dëgjohet ndonjë krakëllimë korb
Edhe të lehurat kanë pushuar
Askush nuk kalon këndeje pari

Më herët kalonin ushtarë dezertorë
Postier sharlatan e prostituta
Tani si pluhuri nëpër rafte
Çdo gjë është mbështjellë nga heshtja

Këtë fat e paska qyteti im
Rri mbështjellë me një pëlhurë të zezë
Dhe pret kthimin e zogjve të plagosur
Derisa nuk i thinjet qimja e fundit e flokut

PO I SHKULIN EDHE RRËNJËT E VETA

Mbi një kryq mbështjellë me pluhur
As zogjtë më nuk fluturojnë
Si një fëmijë bonjak
Po dënes kambanorja e qytetit

S'ka njeri që i hapë dyert e mbyllura
Ama s'ka kush as ta pastroj pluhurin
Nga apatia e dhembjes së shpirtit
Shoh se si plasariten muret

Kroi që me shekuj na shuante etjen
Sivjet nga lëfyti s'pikon
Asnjë pikë uji të kthjelltë
Ndoshta kanë vdekur damarët e tokës

Njerëzit duken si të shastisur
Nga rrënja po i shkulin lisat
Asnjë gjeth nuk lënë nëpër plepa
Po i shkulin edhe rrënjët e veta

AS RRUGA PËR NË GOLGOTË

Më duket se nga një sëmundje e keqe
Paskan marrë ilet viset
Pranë çezmave të shterura
Shoh qen të sëmurë
Dhe mace që ngordhin në çdo kohë

Kërma derrash e lopë duke pallur
Nga etja e madhe
Po qahen drurët e po thyen gurtë
S'pushojnë as hingëllimat e kuajve
Nga lia e shpirtit po kalben pragjet

Si i lënë nga mendja bredhi rrugëve
Këmisha më është grisur
E më janë çarë shollat e këpucëve
Nga thonjtë e paprera
Me vrushkuj të nxehtë pëlçet gjaku

Edhe pak hapa kanë mbetur
Ndoshta do mbërri në fund të rrugës
Ose mos jam vallë në ëndërr
As rruga për në golgotë
Nuk ka qenë më e vështirë se kjo udhë

KËTO SHEMBJE TË RËNDA SHPIRTËRORE

Sërish desha ta kalëroj
Kalin tim prej bore
Por si t'i kapërcej këto male
Kur secila hije
Më vret e më poshtëron në pritë

Çfarë të bëjë me ty
Kali im prej shakulline
Si mund të mbërrimë deri te majat
Pa i hipur njëri-tjetrit
Kali im prej bore

Edhe kjo stuhi e rreptë
Një ditë do kaloj
Si të gjitha tufanet e tjera
Por ti kali im prej bore
Mos ia jep askujt mëgojëzat e tua

Një ditë do të na duhen
Shumë do të kemi nevojë
Që me forcën tënde prej kali
T'i rinovojnë njëherë e përgjithmonë
Këto shembje të rënda shpirtërore

Prishtinë, 10 shkurt 2015

KOT E KANË TË GJITHË

Në këtë zallamahi të trishtuar
Një shpend gjigand
Përplaset mbi trupin tim
M'i dërmon kockat e lodhura

Ka kohë që nuk erdhën shirat këtu
Thatësia po i lëron xhadetë
Nëpër bankina posa të ndërtuara
Dëgjohet një këngë e vjetër e bretkosave

Për çudi vetëm peshqit kanë fuqi
Të këndojnë në këto kohëra
Moti kanë heshtur karkalecat
Një iso e heshtjes po i vret shqisat

Kot e kanë të gjithë
Këtu vetëm në vjeshtë bien gjethet
E kur na mbështjellin dimrat e acartë
Nga majat e bjeshkëve na bënë me sy dielli

SE SA E GABUESHME ISHTE RRUGA E TYRE

Si pendlat e mjellmës së plagosur
Shkasin yjet nëpër syprinën
E dhembjes
Hëna shket
Shket pikëllimi nëpër shpirtrat e mjegullave

Poshtë në tokë
Nën hijet e blinajave
Një ëndërr e trishtuar përpëlitet
Përpëlitet si pula pa kokë

Era përtypet si kau i moshuar
Drurët dhe pemët
Kanë filluar të lëvizin
Një tërmet i paparë po i shkulë rrënjët

Hijet e fishkura bredhin
Ecin me hapa të ngathëta
Mezi po e bartin
Peshën e lodhjes së shpirtit

Por janë duke ecur
Lëvizin ngadalë deri në Ferr
Nëse ai ekziston diku në botë

2.

Nuk dinë të ndalen
Me hapa gjigande i përpinë rrugët
Ecin këta njerëz pa ditur
Se çka i pret në fund të rrugës

Ecin si drurët e dehur
Diku për askund
Mbase ajo tokë e premtuar
As që ka ekzistuar ndonjëherë

Nëse mbërrin deri në fund
Po që se ai fund ekziston diku
Do shohin
E do kuptojnë fare mirë
Se sa e gabueshme ishte rruga e tyre

ME GJINJTË E SAJ PREJ BJESHKE

Si në një grusht me fasule
Grumbull rrinë shtëpitë e fshatit
Nga kjo perspektiv e kësaj largësie
Duken si delet që mrizojnë
Nën ndonjë copë mjegulle

Puhia i ledhaton njomësit e gjetheve
Nga lastarët shpërthejnë shpresat
Sytë e drurëve të njomë
Shpërthejnë edhe kujtimet
E një idili që s'harrohen asnjëherë

Mbrëmë kishte zbritur hëna
Me gjinjtë e saj prej bjeshke
I mëkonte zogjtë e uritur
I mëkonte
Fluturat e kaltra të fëmijërisë

NA PRET DIKU PIKËNISJA E PARË

Deri te pikënisja
Është tepër e gjatë rruga e jonë
Sa i rëndë qenka hapi i parë
Kur do të mbërrimë në atdhe

Ah ajo tokë e premtuar
Nga e cila ikën milingonat
Sot e njëqind vjet
Nuk po i ndalë gjëmat e britmave

S'ndalen as thirrmat e nënave
Piskasin e thërrasin
Kurse zogjtë e qyqeve
Kurrsesi nuk dinë të ndalen

Diku larg nëpër cepat e atdheut
Pikënisja na bënë me dorë
Sa afër e sa larg sa me mall
Na pret diku pikënisja e parë

DJEPAT DËNESIN NGA ZBRAZËTIA

Si akullthyesit
Kemi mbetur në hapësirë
Ku do ta lëshojmë spirancën
Çfarë po kërkojmë nëpër botë
Toka e premtuar nuk ekziston askund

Mashtrimet dhe përrallat e bukura
Krijuan në shpirtin tonë
Botën dhe tokën e imagjinuar
Kthehuni t'i shërojmë nëse duhet
Edhe me lot plagët e atdheut

Atje është ajo tokë e bukur
Ku për herë të parë i çelëm sytë
Ku bukës i thamë bukë
E fjalës besë
Duke lënë gjakun pas shpine
Skamjen nuk mundemi me e mbytë

Si akullthyes të përhumbur
Po i kafshojmë ajsbergët e dynjasë
Po na mbesin djerrë tokat tona
Ku dënesin djepat e zbrazëtë
Kthehuni atje ku ju presin nuset

TË LUTEM MOS TROKIT KÄQ VONË

Kush je ti që kaq vonë troket
Në mendjen time
Thua se njëmijë kambana
Dëgjohen në tëmthat e mia

Po të pyes kush je ti që kaq vonë
Troket si i çmendur troket
Në portat e mbyllura
Më është shndërruar koka në def

Ky rrap me disa zgërbonja
S'mund të ngritët më në këmbë
Njëmijë plagë i ka në trup
Dymijë herë e kafshuan cerberët

Të lutem mos trokit kaq vonë
Është tepër vonë kjo trokitje e çmendur
Nuk hapen më portat e mbyllura
Asnjë njeri nuk banon më në këtë shtëpi

CILI DJALL JU HYRI NË BARK

Oh kush je ti që u fundose në shpirtin tim
Dhe shket nëpër plagët e damarëve
Je fërfëlliza me dimër të vonuar
Ose pranvera e hershme

Tani më s'di se kush jam
Një bjeshkë fundoset në mua
Të lutem më lërë rehat në këto çaste
Këto erëra të çmendura nuk sjellin asgjë të re

Dimri ishte tepër i gjatë dhe i acartë
I shkundi të gjitha fshatrat dhe qytetet
Asnjë njeri nuk shoh rrugëve
Po zbrazen edhe shkollat

Cili djall ju hyri në bark
Sa që ta lëni atdheun shkretë
Po largoheni diku me gra dhe fëmijë
Kurse pleqtë po mbesin amanet pragjeve

ECIM BINARËVE PA TRAVERSA

E ndjeja veten disi të humbur
Nuk dija se ku t'i kërkoj duart
E ku ëndrrat

Rruga ishte me shakullinë
Nga të gjitha anët frynte veriu
Në maja plepash qanin kanjushat

I humbur e i përhumbur
Mbeta rrugëve të dynjasë
Askund as një mik i fëmijërisë
Nuk m'i zgjati duart

As unë askujt s'i zgjata
Për një përshëndetje
Mbetëm më të paktë në jetë

Nga të katër anët na frynin erërat
Edhe vetë ishim shndërruar në erë
Nuk po e njeh qeni të zotin

Akoma sot jemi në të njëjtën interval
Ecim binarëve pa traversa
Shakullinat na i shprishin thinjat e flokëve

Ngjajnë dyndjet e mëdha

Cikli i tretë

S'NA LININ REHAT MILINGONAT E KUQE

Kur jemi të vetmuar
I dëgjojmë zërat e fshatrave të vendlindjes
Thërrasim njerëzit me emër e mbiemër
Iu bëjmë zë gjyshërve tanë
Dhe gjyshërve të gjyshërve tyre

Kur na merr malli për ujin e kroit
Kudo që ndodhemi
Si kau i lodhur biem në dy gjunjë
Dhe s'qohemi derisa shuajmë etjen
E frymëmarrjes së lisave të atdheut

Më kujtohet kur nëpër shpirtrat e drurëve
I kërkonim fjalët e gjyshërve
I kërkonim si diçka tepër të vlefshme
Për gjërat e tjera nuk e qanim kokën
Sepse në fshat më lehtë merrnim frymë

Edhe qeshja e jonë ishte pakëz më ndryshe
I ngjante qeshjes së kroit
Sa herë që ndiqnim togjet e çafkave
S'na linin rehat milingonat e kuqe
Na ndiqnin e na vinin pas deri në Ferr

FLUTURUAN DERI TE SHPIRTRAT

Nëpër thellësitë e ujërave
Nën qerpikët e betonta të kohës
Të kërkova deri në asgjësim
Askund ti
As parathëniet e tua

Akoma jam duke i kërkuar
Flatrat e thyera të erës
Duart e mia të plagosura
Përqafojnë heshtjen e pëlçitur
Në qindra copëza kristali

Më duket se mbrëmë ishte vonë
Kurse në mëngjes tepër herët
Të vrapoj pas ëndrrave të mia
I lëshova nga kafazi i kujtimeve
Zogjtë e fundit të fëmijërisë

Fluturuan deri te shpirtrat
E shtatë qiejve
Fluturuan hapësirës së lirë
Si togje të padukshme zogjsh
Shpendët e shqetësuar të rinisë

NGJAJNË DYNDJET E MËDHA

Galaktika kjo fushë e mistershme
Me miliona meteorësh në miniaturë
Pikturojnë qetësin e mbrëmjes

Yjet klandestin
Frëngëllojnë prej një planeti
Deri te planeti tjetër endacakë

Sa herë që vjellin pluhur yjet
Në tokë turbullohen lumenjtë
Detet i humbin kaltërsitë

Duken si male gëlqerore
Nga grykat e kratereve
Nëntoka pështynë hapësirën

Më pastaj nëpër arenat e tejdukshme
Sheshazi dalin në bejleg
Meteorët me bisht

Fillojnë dyndjet e mëdha
Luftimet ngjajnë si atyre luftërave
Të Gjergjit që dergjej në shtrat

SOT KALON RRUGËVE TË DHEMBJES

Mbrëmë e kishin zënë ngushtë
Deshën të ja vjelin mendimet
Asnjë dritare në dhomë s'kishte mbetur
Si mund të arratisesh
Nga ky shkretim i tmerit

E mësuan ujqërit
E çfarë nuk i thanë cerberët
Derisa shtrydhën nga ashti njerëzor
Pikën e fundit të palcës
Që sot mos të ngjajë më njeriut

Nuk po i kujtohet më
A thua vallë ishte mes njerëzve
Ose i dukej se e luante
Një lojë të vjetër të ujqërve
Por gjithsesi ishte një pjesë e trishtuar

Sot kalon rrugëve të dhembjes
Si një rreth gjysmë i lakuar
Ndoshta nesër ah nesër
Pret diku në ndonjë qoshe të vdektë
Mbase do përfundoj pa nam e nishan

AS MUA NUK MË NJOHIN TË TJERËT

Sapo i hapa sytë
Si qirinj të dylltë vareshin sklepat
Mëngjesi kishte ikur diku larg
Shumë larg nga dhoma ime
Kurse zërat apokaliptikë të gjelave
Radhë herë dëgjohen nëpër këto fusha

Dielli ia kishte dhënë brigjeve të qiellit
Notonte si varkat e fundosura
Asnjë meteor endacakë
Nuk duket nëpër fushat e mëllenjave
Bari i kositur e paska aromën e bukës

Në këtë vjeshtë nuk më ftuan në dasmë
Nuk kishin mbërri as miqtë e mi
Përpos të reshurave vjeshtake
Dhe dardhave të buta
Asnjë risi
Nuk dalloj nëpër këto fusha të gjëra

Qëndroj kacule nën hijen e një rrap
Dhe i numëroj kalimtarët e rastit
Askush i njohur s'kalon
As mua nuk më njohin të tjerët
Qenkam shndërruar në një njeri të huaj
Në atdheun tim të sfilitur

QË TË NGJIZËM ME JARGAVANIN

Asnjëherë në jetë nuk kuptova
Se sa kohë prita
Që të mbërri në pranverë
Kaluan vite e vite derisa erdha këtu
Ndoshta edhe një mijë vjet
Mu deshën
Që të ngjizëm me jargavanin

Ishte krejt rastësisht kur u pamë
Dita atë çast
Pjalmonte behar
Unë me një grusht letrash
Në dorë kaloja
Nëpër shpirtin e korridorit
Kur papritmas si peri më dole parasysht

Më humbi mendja
Më humbën edhe letrat
Humba çdo gjë
Që pata deri atë ditë
Vetëm ti kaq madhërishëm
Munde të ankorohesh në qenien time
Dhe sot jam duke llamburitur
Nëpër dallgët e kristalta të jetës

MBI TJEGULLAT PREJ DHEU TË KUQ

Mbi brigjet e Lumëbardhit
Retë e purpurta sajojnë dashurinë
Për çdo mëngjes herët
Nëpër shpirtin bujar të maleve
Flatrojnë mjegullat e purpurta

Nga shpirti i bardhë i guralecëve
Buron bardhësia e zambakëve
Sa herë që kthehem në Prizren
Me afsh i shijojë pemët
Dhe ngjyrat e kristalta të luleve

Mbrëmjeve të vona kur zbret hëna
Nën ballkonet e qytetit
Mu atë çast fillojnë serenatat
Dhe me ditë të tëra
Nuk ndalen këngët në shpirtin e zambakëve

Mbi tjegullat prej deltime
Për çdo natë pushojnë zogjtë shtegtarë
Pushojnë duke dëgjuar me kënaqësi
Gurgullimën e ujit të kristaltë
I cili udhëtimin e përfundon diku te Joni

SHNDRISIN SI DY BILUR KRISTALI

Nuk kam besuar asnjëherë
Se nëna ime
Do të vdes një ditë
Tani është ajo në një arkë të vogël
Me sy të vegjël
E flokët prej shtreze
I shikon dërrasat e mahagonisë

Ja pra kështu duket
Nëna e ime e madhe
E cila sot
Qenka zvogëluar tej mase
Sa që e zuri kjo arkëz e vogël
Mos është e hidhëruar
Asnjërin prej nesh nuk na shikon
Përpos ngjyrën e arrës së dërrasave

Nëna e jonë e madhe
Sa e vogël
Duket sot në këtë moment
Me sytë e saj të vegjël
Që shndrisin si dy bilur kristali
Shndrisin si rrezet e diellit
E s'na bëjnë dritë

ECTE KRENAR SI MALET

Kur vdiq im at
Më duket se
Atë ditë varrosëm një lis

Më kujtohen hapat e tij
Ecte si mali
Me shikim prej shqiponje
Ja shtinte dridhmat bashkëbiseduesit

I tillë ishte plaku im
Edhe njëherë kam shkruar
Se më shumë se fëmijët
E donte kondakun e dyfekut

Sa herë që përmallohej
Për fshatin e lindjes
Si foshnjën e ledhatonte
Pushkën e babagjyshit

Edhe në kohërat më të liga
Ai burrë shtathedhur
Asnjëherë nuk u përkul
As mikut e jo më armikut

I ngjante rrapeve të atdheut
Ecte krenar si malet
Kur kollitej
Binin në tokë e shkriftë
Gjethet e verdha të bjeshkës

ZËRI I NGJIRUR I KËNDESIT

Njerëzit thonë se ëndrrat
Janë pjesët më delikate të jetës
Ngjajnë me shiritat e uzinave
Transportojnë të gjitha llojet e maktheve

Netëve të vona kur na lodh gjumi
Vijnë ngadalë si frika
Ose kthehen të ngarkuara me dëshpërime
Herë na paraqitet e kaluara

E herë në disa raste na zgërdheshet
E ardhmja
Prej një ëndrre të çastit
I ngrehim ose i shembim kullat e hekurta

Përherë në kokat e njerëzve
Si në një shirit celuloidi
Regjistrohen tërmetet shpirtërore
Të ëndrrave të veshura dhe të zhveshura

Në mëngjes herët kur na zgjon
Zëri i ngjirur i këndesit
Mes çarçafëve dhe jastëkëve të palara
Me xhelozë i fshehim të brendshmet e natës

Prishtinë, 11 shkurt 2015

DRIDHET SI THUPRA E ÇELIKTË

Nëpër hapësirën e paanë
Llamburitën lundrat e humbura
Si hëna lozonjare
Na paraqiten imazhet e stinëve
Era si një plakë e lodhur
Mbështetet mbi shpirtin e mjegullave

Retë e purpurta dhe duart e lisave
Shkisin si ngjallat
Shkasin nëpër syprinën e një gjethi
Që posa kishte filluar
Të merr frymë si pranvera

Gishtat shkasin me aq delikates
Sa që dridhen drurët dhe bjeshkët
Rrënjët e barit të njomë
Përdridhen si thuprat e çelika
E tërë anatomia e shpirtit
Përdridhet si pritja

Lehtë fare lehtë
Si një fjollë bore që lëshohet
Mbi dyshekun e tokës deltinore
Era i shtrinë flokët e saja
I shtrinë për t'i mbuluar plagët
E një nate që akoma nuk shërohen

QË NGA LARG GJËMONTE DRINI

Zëri im i brendshëm
Nuk e pranon këtë qetësi relative
Diçka po ngjanë me të reshurat
Mbase po ngjan ajo që duhej të ngjante

Më duket se atë ditë ishte dimër
Ose vjeshta e vonë trokite
Trokite si e babëzitur në portat e jashtme
Të mendjes së shthurur

S'kishte se kush t'i hapte dyert
S'mundte as era ta bënte këtë
Ishte ndryshkur tej mase dryni
Si një makinë e prishur rrapëllonin qepenat

Mbeta diku mes hapësirës së vdekur
S'mund të hyja brenda
As përjashta nuk kisha vend
Çfarë të bëjë me veten time të humbur

Zanatlinjtë nuk i kishin mbyllur dyqanet
Mes për mes kalldrëmit përpëlitej dita
Që nga larg gjëmonte Drini
Kishin vdekur mbrëmë disa togje zogjsh

NJËKOHËSISHT EDHE PAMUNDËSINË

Sonte më erdhën mysafirë
Të gjitha fshehtësitë e botës
E dukshmja
Dhe e padukshmja qëndronin si kala
Përballë kureshtjes sime

I zgjasë duart
Preki dendësinë e ajrit të mykur
Preki mundësinë
Njëkohësisht edhe pamundësinë
E thellësisë së kujtimeve

Kudo nëpër udhëtimin tim
Gishtat më hasin në boshllëk
S'mund të preki asgjë jashtë portave
Por edhe brenda
Po më ngufat kjo zbrazëti

Çfarë të bëjë me vetveten
Si t'i hapi dyert që s'janë të mbyllura
Vetëm gjarpri i shtëpisë qëndron aty
Qëndron me shpinë të mbështetur murit
I cili më se njëqind vjet nuk merr frymë

MALL DO TA KENI KROIN E FSHATIT

Si kalorësit aventurier të mëngjeseve
Vrapojnë lisat udhëve të dynjasë
Asnjë njeri e as furtunë
S'mund ta ndalë
Këtë vrap të çmendur të ikjes

Kah po shkoni
O njerëz të atdheut tim
Atje ju pret një diell i verbët
Dhe një det i vrerosur i jetës
Dhe me qindra anije të tjera
Të ankoruara të mallëngjimit

Do shndërroheni në harresë
Kush e di se në cilën gjuhë
Do i luteni Hyjit të juaj
Mall do të keni kroit e fshatit
Dhe lirin
Nën të cilin për herë të parë
Shijuat aromën e puthjes rinore

2.

Siç po zbrazen fshatrat
Dhe qytetet tona
Po ashtu edhe shpirtrat e juaj
Do t'i keni të boshatisura
Do frynë mbi të
Erërat më të liga të dynjasë

Harrojeni këtë udhë të mbrapshtë
Pa rrugëdalje
Me harresën e juaj
Do të lind një tjetër diell
Po ai diell nën rrezet e të cilit
Për herë të parë filluat të dashuroni

DYERT NUK HAPEN PA DORË NJERIU

Vite e vite po kalojnë
Kurse malli për ju
Si dallgë e çmendur po rritet

Kurrsesi nuk di të shuhet ky zjarr
I latë portat e hapura
Mbase nuk ka se kush me i mbyllë më

Ndonjëherë rrallë vijnë lejlekët
E trokasin nëpër xhamat e kujtesës
Jam lodhur djemtë e mi s'i hapi dot

Po ju them jam lodhur tej mase
Nuk po mund t'i hapi as këto porta
Që i mbyllët me largimin e juaj

Mbrëmë në trungun e rrapit
Trokite pa ndërpre çukite një qukapik
Por unë nga lodhja s'munda t'i hapi dyert

Akoma në veshin tim të djathtë
Po i dëgjoj ato të çukitura të qukapikut
Dyert nuk hapen pa dorë njeriu

NËN SHEFTELINË E KOPSHTIT

Nga ikjet e mëdha
Për çdo ditë po mbesim më të vegjël
Nëno nga kush e kemi këtë mallkim
Nga kush nëno
Po na zvogëlohen eshtrat

Asnjë fëmijë nuk shohë nëpër rrugë
Thua se ka rënë në tokën tonë
Sëmundja e rënd e kolerës
Sëmundja e zezë nëno

Nga rrugët e boshatisura
Po ikin edhe macet
Po ikin nëno
Edhe ato janë mësuar
Të jetojnë bashkë me njerëzit

Për çdo mëngjes ndalem i pikëlluar
Me tërë pikëllimin ndalem nëno
Nën sheftelinë e kopshtit
Asnjë zog shtegtarë
Nuk pushon më në degët e saja
Nuk ndalet nëno

Më duket se kanë filluar ikjet e mëdha
Nëpër dyert e mëhallëve
Si kalavesh rrushi
Po lëvaren drynat e ndryshkur
S'ka dorë njeriu nëno
S'ka se kush me i çelë

VETËM ATY KËTU TEK-TUK

Duke shikuar kambanoren e kishës
Më ra në sy çezma
Ishte tejet e vetmuar
Asnjë nuse fshati
Nuk i mbushte bucelat

Kanë mbetur vetëm plakat
I mbushin shtambat e vogla
Dhe ashtu të kërrusura siç janë
Bartin ujë për nevojat ditore
Bartin si lejlekët
Lotët e udhëtimeve të gjata

Më dhemb shpirti
Çdo pjese e trupit i dëgjohet gjëma
Nga ky shkretim i njerëzve
Vetëm aty këtu tek- tuk
Shihet rrugicave
Ndonjë plak i moshuar
Duke ecur me peshën e rëndë të dhembjes

Prishtinë, 12 shkurt 2015

SHËNIME PËR AUTORIN

Adem Zaplluzha u lind më 1 shkurt 1943 në Prizren. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Një kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret kryesisht me poezi që nga mosha e fëmijërisë. Rrugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë të cilën e botoi në revistën “Pionieri”, më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës bashkë me shokët e punës dhe pendës themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në Kuadër të punës së këtij grupi letrar qe botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahas krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetat e kohës që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Mureshan. Është prezantuar në *Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990*, nga Hasan Hasani, në *Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 - 1995* nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin *Portrete Shkrimtarësh* nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002. Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT

1. “Puthje”, poezi, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. “Ecjet e viteve të mëdha”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. “Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. “Muret”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997.
5. “Morfologjia e dhembjes”, poezi, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. “Ai vjen nesër”, poezi, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. “Letër nga mërgimi”, poezi, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. “Letër nga mërgimi 2 “ poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. “Udhëdarja”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2008
10. “Thirrje e gjakut”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008
11. “Asgjë sikur molla”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. “Vesa në lotin tim”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. “Puthja e gozhduar”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
14. “Kashelasha në vargje”, poezi për fëmijë, “Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.

15. “Pema e bekuar”, E përkthyer, Rumani, 2010.
16. “Bajraktarët e vatanit”, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot , 2010.
17. “Hijet e ndryshkura”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
- 18.”Stuhi në Kutulishte”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
19. “Posa ikte nata”, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot,2010.
20. “Loja e myshqeve”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
21. ”Lumëbardhi dhe gjëma”, poezi,”Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
22. “Metafora e heshtjes”, poezi, “Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
23. ”Hyji në Prekaz”, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot,2010.
24. ”Sinorët e hinores”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot 2010
25. ”Don Kishoti dhe Rosinanti”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
- 26.”Zjarri i dashurisë”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
27. ”Kur likenet vallëzojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
28. “Ditari në vargje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
29. “Tingujt që nuk përfundojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2010.
30. “Shtegu i mallit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010

31. "Korniza e thyer", Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, -Kastriot, 2010
32. "Zgjimi i gjëmës", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
33. "Vallja mistike", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2010
34. "Merre kodin", Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve Kastriot, 2011
35. "Letër atdheut" poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
36. "Tejdukshmëria e shiut", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
37. "Përtej teje", poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
38. "Sa afër e sa larg", poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2011
39. "Vallja e zanoreve", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
40. "Ikja e eshtrave", Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
41. "Kalorësit e mjegullave", Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2012
42. "Hingëllimat e shiut", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot 2012
43. "Kur pemët i ndërrojnë këmbishët". Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
44. "Mirëmëngjes Imzot", Poezi, Shoqata e shkrimtarëve – Kastriot, 2012
45. "Kafshimi i mikut", Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
46. "Atje tej maleve", Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot-2012

47. “Heshtja që del në shesh,” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot -2012
48. “Portat e shpresës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot-2012
49. “Në dhomën time gjysmë të errët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
50. “Kinse Lojë Shahu”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
51. “ Për çdo dekadë nga një baladë “, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
52. “Fusha e mëllenjave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
53. “E kujt është kjo vetmi”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
54. “Mos pyet për adresën e lumit”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
55. “ Stoli në parkun vjetër” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
56. “Urori i stralltë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
57. “Po të mos ishte fjala”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot,2012
58. “Thyerja e urave”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
59. “ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
60. “ Në flokët e dëborës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
61. “Një grusht nostalgji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
62. “ Kur filluan të flasin njerëzit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012

63. “Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
64. “ Lisi në rrënjët e veta” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot 2012
65. “Eca ecëm dhe do ecim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
66. “Fëmijët e erës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot 2012
67. “ Çast në fund të stinës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot-2012
68. “Si të flas me drurët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 69, “ Më pëlqejnë mendimet e tua”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
70. ”Andej dhe këndej kohës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
71. “Zëri i heshtjes”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
72. “Kush i lexoi letrat prej erës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
73. “ Fluturimi i korbave në netët pa hënë”, prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
74. “Koha e ime dhe koha e jote”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot , 2012
- 75.” Diku te një baladë”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
76. “ Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
- 77 “ Ky def prej hëne”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 78.“Pyesni zogjtë në ikje ”,Poezi , Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot 2013

- 79 “ Fërfërimë gjethesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
80. “Refrene yjesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
81. “Te delta e mjellmave”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
- 82.“Rinjohja”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
- 83.“Diku në fund të një fillimi”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
- 84.“Mëkati i hijes”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”Kastriot, 2013
- 85.“Një zog prej uji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot,2013
- 86.”Asnjë fjalë nuk frymon”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014-
- 87.”Daullet e një nate”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot 2014
- 88.”Sytë e gurtë të erës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
- 89.”Kur dehen perënditë” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
90. “Fjetëm njëqind shekuj” Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot ,2014
- 91.”Krakëllimat e natës”,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
92. “Ndjekësit e enigmave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
93. “Atdheu i paçmuar”Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014

94. "Psalm i harruar ", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, "Fahri Fazliu" Kastriot 2014
95. "Për kë po bie moj kambanë", Poezi Shoqata e Shkrimtarëve "Fahri Fazliu"-Kastriot, 2014
96. "Mbi flokët e ullukëve", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve "Fahri Fazliu" Kastriot 2014
97. "Menatë vijnë lejlekë", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve "Fahri Fazliu" Kastriot 2014
98. "Loti i gotës së dehur" , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve "Fahri Fazliu" Kastriot 2014
99. " Stina asnjansë" , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve "Fahri Fazliu" Kastriot 2014
100. "Dëneste bashkë me erën" Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve "Fahri Fazliu" Kastriot 2014
101. "Druri i pikëlluar", Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, "Fahri Fazliu"- Kastriot, 2014
102. " Një grusht dashuri" , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, "Fahri Fazliu"- Kastriot, 2014
103. "Lëreni zërin tim" , poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, "Fahri Fazliu"- Kastriot, 2014
104. "Shi në qytetin tim" , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, "Fahri Fazliu"- Kastriot, 2014
105. . "Si trenat e verbër " , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, "Fahri Fazliu"- Kastriot, 2014
106. "Zjarri i malli tim " , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, "Fahri Fazliu"- Kastriot, 2014
107. "Kur teshtinë era " , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, "Fahri Fazliu"- Kastriot, 2014
108. "Mbi shpirtin e erës pagane " , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, "Fahri Fazliu"- Kastriot, 2014

109. “Nëpër gjymtyrët e mjegullave ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
- 110.”Ajo nuk erdhi sonte” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”- Prishtinë, 2015
111. “Një hënë e zhveshur”,Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”– Prishtinë, 2015
112. “Nëpër plasaritjet e mureve”,Poezi, Shtëpia Botuese “TREND”– Prishtinë, 2015
- 113.“Mes telave gjembor ”,Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
114. “Të vizatosh një zog në mur”,Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
- 115.” Nuk flenë as kuajt e dehur” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
- 116”Fluturojnë zogjtë e verbër ” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
117. “Një shi prej bryme” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
118. “Në prehrin e pemëve” Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
119. “Zëri i largët i shiut ” , Poezi Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
120. “Yjet e ngrira të kujtesës ” , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2015
121. “ Thirrmat e hijeve” , Poezi, Shtëpia Botuese”TREND” – Prishtinë, 2015
122. “Dritaret e verbëta ” , Poezi, Shtëpia Botuese”TREND” – Prishtinë, 2015
- 123 . **“Përtej portave të mbyllura”** , Poezi, Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016

124. **“Malli i etjes”** Poezi, Shtëpia Botuese
“TREND” – Prishtinë, 2016
125. **“Kur qajnë pemët ”**, Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
126. **“Të dielave në qytetin tim ”** Poezi, Shtëpia
Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
127. **“ Nëpër brigjet e kujtesës”**Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
128. **“Rrugës qante një stërqok”** , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016
- 129 **“Kali im prej bore”** , Poezi,
Shtëpia Botuese “TREND” – Prishtinë, 2016

PËRMBAJTJA:

Kali im prej bore

Cikli i parë 11

Na presin t'i ndezim zjarret	13
Kurrë më dimër s'do të ketë	14
Shikoj lartë kah qielli	15
Shirat erdhën dikur vonë	16
Kujt po ja lëmë atdheun	17
Kali im prej bore	18
Derisa ta shohim ëndrrën tonë	19
Ti sonte bëjë çfarë të duash	20
Në aktin e parë duket	21
Nëpër shkallët e gjumit	22
Kurse tjetër nesër	23
Kështu është mësuar ky kalë prej bore	24
Një vjeshtë e lodhur	25
Asgjë s'dëgjohej përpos zëzëllimës	26
Mbetëm edhe një kohë të gjatë	27
Kur na u deshtë ta shohim dritën	28
Lisat ju kafshuan me dhëmbë	29
Vetëm kur përgjumen traversat	31
Zgjohen kur uturima e detit	32
Lëviznin edhe gjërat e ngurta	33
Më pret në fund të udhës.....	34
Ajo ishte fara e së nesërmes.....	35
Për të dytën herë nuk kemi kohë	36
Aq shumë e duan flakën	37
Mbolla një pemë prej guri	38

Na pret diku pikënisja e jonë

Cikli i dytë 39

Njëmijë vjet trokita në zbrazëtirë	41
Një zog i vetmuar qante në lis	42
Një port në miniaturë	43
Flaka e verdhë lëpinte qiellin	44
Lulet e posa të çelura	45
Formën e dhënë nga një frymë	46
Na mbajtën për njerëz pagan	47
Trokitën edhe netëve të vona	48
Një rapsod i verbër	49
Nuk pushuan zërat e lëngëta	50
Një ofshamë bjeshke	51
Kacafytem me vetveten time	52
E tërë bota po lëkundet	54
Por as urrejtjen nuk e harrojnë	55
Dëgjohet ndonjë krakëllimë korbi	56
Po i shkulin edhe rrënjët e veta	57
As rruga për në golgotë	58
Këto shembje të rënda shpirtërore	59
Kot e kanë të gjithë	60
Se sa e gabueshme ishte rruga e tyre	61
2.	62
Me gjinjtë e saj prej bjeshke	63
Na pretë diku pikënisja e parë	64
Djepat dënesin nga zbrazëtia	65
Të lutem mos trokit kaq vonë	66
Cili djall ju hyri në bark	67
Ecim binarëve pa traversa	68

Ngjajnë dyndjet e mëdha

Cikli i tretë 69

S'na linin rehat milingonat e kuqe	71
Fluturuan deri te shpirtrat	72
Ngjajnë dyndjet e mëdha	73
Sot kalon rrugëve të dhembjes	74
As mua nuk më njohin të tjerët	75
Që të ngjizëm me jargavanin	76
Mbi tjegullat prej dheu të kuq	77
Shndrisin si dy bilur kristali	78
Ecte krenar si malet	79
Zëri i ngjirur i këndesit	81
Dridhet si thupra e çeliktë	82
Që nga larg gjëmonte Drini	83
Njëkohësisht edhe pamundësinë	84
Mall do ta keni kroi e fshatit	85
2.	86
Dyert nuk hapen pa dorë njeriu	87
Nën sheftelinë e kopshtit	88
Vetëm aty këtu tek tuk	90

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Kali im prej bore / Adem Zaplluzha. – Prishtinë
: “Trend”, 2016. – 104 f. ; 21 cm. -

Shënime për autorin : f. 91-100

ISBN 978-9951-694-50-6